

Fra Grundtvig til Gordon

Erfaringer fra Oxford viser vejen for Folkekirken arbejde blandt muslimer

Muslimerne er kommet for at blive. Det er så stor en befolkningsgruppe, at Folkekirken bliver nødt til at have en politik på området. Efter min mening udgør Mahabba-konceptet fra Oxford det bedste svar på denne udfordring til Folkekirken. Det er udviklet af den anglikanske præst Gordon Hickson, der etablerede projektet i Oxford i 2011. Mahabba-projektet har nu bredt sig til hele Storbritannien og til mange andre lande. Jeg er i al beskedenhed gået igang med at etablere det på Amager, hvor jeg bor og arbejder. Og jeg ved, at der er ved at blive etableret tilsvarende grupper andre steder i Danmark. Vi har etableret landsnetværket ”Mahabba.dk”.

Missionsbefalingen er et oplagt sted at starte, når en præst beslutter sig til, at der må ”gøres noget” på grund af de mange muslimer, der bor i sognet og i bydelen. Det er imidlertid lettere sagt end gjort. Man opnår ikke noget ved at stille sig op på en ølkasse i den lokale moske og råbe: ”Omvend jer og tro på evangeliet, for Guds Rige er kommet nær!”

Men hvad gør man så? Det burde ikke være så svært at svare på i Grundtvigs fædreland: ”Menneske først og kristen så, kun det er livets orden” og videre: ”Hvis kristendom er sandheds sag, om kristen ej han er i dag, så bliver han det i morgen!” Med andre ord: om mine muslimske naboer omvender sig til kristendommen eller ej; det er ikke noget, jeg skal bekymre mig om. Det er Helligåndens gerning, og den vil føre enhver, der søger sandheden af et ærligt hjerte, til Kristus før eller senere; fordi Jesus Kristus er sandheden, simpelthen. Nabeel Qureshi, der i en bog beskriver sin vej fra islam til kristendommen, bekræfter visdommen i Gamle Grundtvigs ord: ”Søgte Allah, fandt Jesus” hedder bogen.

Muslimernes omvendelse eller mangel på samme skal man altså ubekymret og fortrøstningsfuldt lægge i Guds hånd; men noget skal vi kristne vel foretage os? Ja, det tør svagt antydes, der er ikke noget smukt eller kristeligt i dovenskab og ligegyldighed. Opskriften hedder ”venskab og vidnesbyrd” for at sige det kort. Gordon Hicksons program hedder ”Friendship first” og konceptet har en slående lighed med Grundtvigs ”Menneske først”. Man skal bare ikke glemme den del af konceptet, der hedder ”vidnesbyrd” – og det gælder såvel hos Grundtvig som hos

Gordon. Det gælder om, at vores muslimske venner og naboer opfatter os som troværdige vidner om Kristus. Når vi fortæller dem, at vi er kristne og kommer i den lokale kirke, så vil vores muslimske naboer uværgeligt opfatte alt, hvad vi siger, og alt, hvad vi gør som et vidnesbyrd om, hvad Jesus Kristus betyder for os i praksis. Det er jo faktisk logik for burhøns. Hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med. En by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules. Det ægte vidnesbyrd er ikke nogen kraftpræstation. Vi skal bare slappe af og være os selv. Det kræver blot, at Jesus virkelig lever i os. Hvis vi derimod kunstigt begynder at iscenesætte os selv som kristne for at gøre indtryk på vores muslimske naboer; ja, så bliver det en kraftanstrengelse og på længere sigt en umulighed. Muslimer er jo ikke dummere end andre mennesker. De mærker hensigten og bliver forstemte.

Mahabbas koncept er lige så enkelt og ligetil i teorien, som det er svært at gennemføre i praksis: Vi skal bare være os selv og af et ærligt hjerte prøve på at lære vores muslimske naboer at kende og om muligt blive venner med en eller flere af dem.

Også her bekræfter Nabeel Quresi visdommen i Gordons ord. I sin bog skriver han, at det vigtigste element i hans vej til kristendommen var, at han fik en kristen ven på universitetet, som vel at mærke ikke prædikede for ham og ikke prøvede på at omvende ham; men på den anden side heller ikke lagde skjul på, at han altså var kristen. Det afgørende var, de to unge mænd var venner. Deres venskab var ikke afhængig af, om han omvendte sig og blev kristen eller om han blev ved med at være muslim. Det betyder ikke noget for et ægte venskab. Menneske først. Friendship first.

Hvordan gør man så det? Man samler en gruppe mennesker fra menigheden, der forpligter sig til at mødes en gang om ugen og bede for vores muslimske naboer og bede for, at det må lykkes os at etablere kontakter og venskaber med en eller flere muslimer i bydelen. Vi forpligter os til at blive ved og ikke give op uge efter uge, måned efter måned, år efter år.

Det er meget vigtigt at understrege, at det er ikke en opgave, præsten skal løse; og da slet ikke alene. Det er en af de ting, der har været problemet i Folkekirken indvandrerarbejde indtil nu. Man har ansat en præst, så må hun eller han finde ud af at tale med muslimerne. Mahabba gør det til en opgave for menigheden. Vores muslimske naboer skal møde almindelige kristne: damefrisører, pædagoger, kassedamer, taxachauffører, revisorer, blikkenslagere osv.

Præstens opgave er at samle gruppen, undervise, vejlede, opmuntre og styrke gruppens medlemmer – og præsten skal selvfølgelig også prøve at få venner og bekendte blandt sine muslimske naboer; men pointen er: Det er menighedens fælles opgave. Og det er særlig vigtigt, at dem, der ikke selv er med i Mahabba-gruppen alligevel støtter og opmuntrer denne gren af menighedens arbejde.

I Oxford bestod den første Mahabba-gruppe af 6 kvinder, der mødtes hver torsdag morgen kl. 7 i deres sognekirke. Der gik to år før gruppen fik succes, men så bredte det sig ellers som ringe i vandet. Nu håber vi, at Gud vil lade det samme ske her hos os. Vi mødes om tirsdagen kl. 19. Resten af ugens dage prøver vi at komme vores muslimske naboer i møde. Tirsdag aften udveksler vi erfaringer og opmuntrer hinanden og prøver at lære lidt mere om kulturmødet og religionsmødet.

Det er min drøm, at Mahabbas bøn vil blive flettet ind i kirkenbønnen om søndagen i alle Danmarks kirker. Det er mit håb, at Mahabba-grupper vil blive etableret rigtig mange steder over hele landet. Det er min faste tro, at Mahabba-konceptet er vejen ad hvilken Folkekirken skal gå for at komme sine muslimske naboer i møde.

Jens Lind Andersen